

CZ Hike & Fly 2018

Vojtěch Šaman

Briefink v 9 ráno

Žertem se říká, že padákaři jsou jen horolezci, co byli líní slézt z kopce. Ale pravda je taková, že paragliding má ze všech leteckých sportů k chození nejbližší, a že se vyvinul namnoze právě díky horolezcům a stoupenům dalších outdoorových sportů. Už od paraglidingového pravěku spousta vynavačů tohoto sportu používá své přenosné křídlo k rozšíření možností přesunu a zažívá tak chvíle, pocity a pohledy, o jejichž kouzlu je nelétající pozemšťan navždy chudší. Články (nejen v Pilotu) o různých bivakových výletech do všech koutů světa (ať už extrémních, či rekreačně pohodových) vypovídají o rozšířené oblíbenosti hike & fly – kombinace chození a létání. Výrobci padákových kluzáků samozřejmě nespí a vyvíjejí čím dál specializovanější vybavení – extra lehké kluzáky, odlehčené sedačky a jiné doplňky, kde honí každé deko hmotností, aby uživatelům co nejvíce ulehčili. A ruku v ruce s propagací těchto výrobků jdou také populární extrémní hike & fly závody jako Red Bull X-Alps nebo X-Pyr, o kterých se v Pilotu také dočítáte, neboť se v nich v poslední době uplatňuje stále výrazněji český reprezentant Stanislav Mayer.

Těch, kdo by chtěli takový závod zkusit, je hodně. Jenže málokdo si může dovolit účast na Dolomittenmannovi, nebo X-Pyru či X-Alpu, kde jde o extrémní několika-denní akce náročné nejen na fyziku, ale i na logistiku a (hlavně) finance. Svě o tom ví právě Standa Mayer, který před třemi léty došel do cíle X-Alpu jako první český účastník v limitu a vloni skončil (po časové penalizaci) desátý ze dvou desítek sportovců, kteří ještě byli na konci závodu ve hře.

A tak se zrodil už před něco více než rokem nápad udělat hike & fly soutěž

u nás, v domácím prostředí. Bez Alp, Pyrenejí, nebo spousty peněz si Standa Mayer společně s Mirkem Oroseem vymysleli koncept, jehož životaschopnost se prokázala hned napoprvé, kdy 6. května 2017 na Rané proběhl první ročník Czech One Day Hike & Fly (článek o něm jsme přinesli v Pilotu 6/2017). Vzhledem k dobrým zkušenostem a velmi pozitivní odezvě mezi účastníky se letos povedlo akci zorganizovat znovu, a to zároveň jako první republikové mistrovství v hike & fly.

O tom, že to byl dobrý nápad, svědčí i to, že letos závod přilákal téměř dvojnásobný počet pilotů oproti loňskému prvnímu ročníku – rovných 80 oproti 47, a že mezi nimi nechyběli bratři Slováci, Poláci, Němci a jeden Maďar.

Trať letošního CZ Hike & Fly byla ušita na míru místnímu terénu – dvěma zdejšími dominantám Raná a Oblík a možnostmi soudobých technologií, které závodníkům umožnily volit směr k nejvzdálenějším otočným bodům dle aktuálních podmínek. Dva z otočných bodů tvořících trať byly totiž dány pouze vzdáleností od předchozího OB – mohly tedy ležet kdekoli na kružnici (nebo vně) o daném průměru. V zájmu zvládnutelnosti pro širší okruh závodníků byly vyhlášeny dvě kategorie náročnosti – Unlimited a Sport. Ty se lišily délkou, která vycházela 39,5 km a 29,5 km respektive. Limit pro absolvování byl stejný – 12 hodin (tedy 22:00 SELČ) s tím, že létat bylo možné jen do západu slunce (20:45 SELČ).

Kolem deváté hodiny proběhl briefink, na němž organizátoři přítomné seznámili s trať, pravidly závodu a s předpovědí počasí a všem „požehnal“ i ředitel závodu

Ještě kontrola zadání trati...

Jan Hájek, hlavní inspektor paraglidingu LAA ČR. Trať si všichni závodníci poté načetli do svých mobilních zařízení za pomoci vygenerovaného QR kódu zveřejněného na monitoru u organizátorského stanoviště poblíž startu.

Proběhly poslední přípravy a přesně v 10:00 dopoledne byl závod odstartován. Nejen pozvání od organizátorů, ale i vlastní zvědavost na průběh takové soutěže nás s Kamilem Večeřou přilákaly na Ranou. Přijeli jsme už v pátek, jako většina z osmdesáti účastníků. Přípravy na závod jsem tak mohli sledovat od rána a u závodu jsme byli od startu do konce. No, jak kdo, a jak se to vezme. Ale nepředběháme...

Abychom „nasáli atmosféru“ a pořídili ty nejlepší fotky, oba jsme se hned po odstartování závodu vydali „nadběhnout“ závodníkům na první otočný bod – Oblík. Přestože jsme nijak neotáleli, po zaparkování auta pod úpatím Oblíku se kolem nás (asi čtvrt hodiny po začátku závodu) mihnul jako první přistávající Standa Mayer. Bleskově si poskládal a zabalil křídlo a vyrazil nahoru, cestičkou téměř přímo, rovnou po

Start: Raná Skleňk
 OB 1: Raná vrchol (kružnice o průměru 100 m)
 OB 2: Oblík vrchol (100 m kružnice)
 OB 3: Raná Skleňk (kontrolní stanoviště / check point 1)
 OB 4: Raná vrchol (100 m kružnice)
 OB 5: vylétnutí z kružnice se středem na vrchu Raná (Unlimited - 6 km, Sport - 5 km)
 OB 6: Raná Skleňk (check point 2)
 OB 7: vylétnutí z kružnice se středem na vrchu Raná (Unlimited - 12 km, Sport - 8 km)
 OB 8: Raná Skleňk (check point 3)
 OB 9: Raná vrchol (100 m kružnice)
 Cíl: Raná Skleňk

Hromadný start byl s úsměvem, běželi všichni, zpocákali i děti

Procesi čítalo rovných osmdesát závodníků, z nichž většina závod dokončila

spádnicí, ale to už mu byli v patách další favorité závodu.

S Kamilem, který si k fotoaparátu vzal i svůj padák, jsme se vydali za nimi. Nahore už byl připravený kameraman AirZone. tv Martin Pospíšil a s prvními závodníky, kteří na Oblík vyšlápli, se už ke kopci blížili vzduchem ti, kteří si se startem z Rané počkali. Mezitím totiž začala fungovat termi-

na, a tak se mnozí chytili a tak Standa měl co dělat, aby se udržel ve vedení a obhájil své loňské prvenství.

Než jsme se na Oblík vyškřábali, Standa byl už dávno pryč, a tak jsme sledovali mnohdy spěšné starty pilotů. Kamil lovil záběry a já jsem tu a tam pomáhal narovnat křídlo, zvlášť když jsem měl pocit, že si u dotyčného pilota vybírá svou daň fyzické

vypětí, nebo spěch. Cestou nahoru jsem si totiž připadal provinile – všichni tam nahoru sápu obrovský bágel s křídlem, postrojem a helmou, a já si tu šlapu jen tak nalahko. Ale i tak byl pro mě, netrénovaného kanclářského „inkousta“ výstup do místy 45° svahu pěkný zážul a říkal jsem si „ještěže s sebou nemusím nic táhnout“. Jak pošetilí! Ale nepředběháme...

Když už focení na Oblíku bylo dost, Kamil se jal odstartovat také. S tím, jak počasí začalo „makat“, jsme ale zakusili rozmary zdejší startovačky za mírného větru, který se čím dál tím víc na startu točil, podle toho, kde se zrovna termika „utrhlá“. Typicky přesně do zad, nebo z boku, kamkoliv se pilot postavil. A tak i Kamil musel svůj padák asi třikrát poponést, než si dopřál zasloužený slet. Ještě pár uší a náběžek jsem pomohl narovnat a už jsem se vydal na cestu zpátky. Majte na vybranou péšinu, která vedla podle všeho někam na odvrácenou stranu Oblíku (směrem pryč od Rané), zvolil jsem pro sestup stejnou cestu, kterou jsem se na Oblík vydrápal. Cestou dolů mě ještě chvíli držel ten blud, že to mám snažší oproti těm,

Při výstupu na strmý Oblík si někde připadal jak kamzík

kdo se pořád vlečou nahoru s padákem, ale po chvíli jsem začal chápat, jak dobrý nápad je, když si s sebou na každý krtnec člověk vezme křídlo. Moje dříve popsané pocity vystřídala bohupustá závist všem, které jsem potkával funící do kopce s padákem na zádech. Než jsem došel k autu, Kamil už byl na cestě na Ranou pěšky. A když jsem tam dojel, myslel jsem, že ani nevylezu z auta, jak mě bolela stehna. Hrome, taková blbost - drápat se na kopec bez padáku!

V centru závodu na Rané u Skleníku se mezitím míhali první soutěžící, kteří měli za sebou první OB. Jednou z věcí, která přispěla k atraktivitě závodu též pro divá-

ky, bylo ozvučené centrum závodu, check-point, kterým závodníci procházeli celkem 3x, a kde na ně čekal tým „roztleskávačů“ - zapisovatelka a koordinátorka akce, rekordmanka v rozdaných polibcích závodníků (a také nejzravější diva v Českém středohoří) Alena Šafaříková, moderátor Zdeněk Ciboch a hlavní „roztleskávač“ Petr Kuhn. Celý den pak na Ranské hoře natáčel Zbyněk Smetana. To vše umožňovalo nejen udržovat přehled o průběžném pořadí, ale také přiblížit atmosféru závodu těm, kdo přišli fandit, nebo uvidí záznam. A ta také gradovala s každým dalším průchodem soutěžícího, který se neobešel

Radka Kulichová

bez alespoň krátkého vyzpovídání moderátorem na mikrofon.

Největšími favority (a prvními zpovídá-nými) byli pochopitelně spíše všestranní vytrénovaní sportovci jako Standa Mayer, spíš, než vyslovení přeletáři. To, že právě Standa vyhrál, však nebylo napsáno někde ve scénáři, a on to skutečně neměl jednoduché. Na Oblíku byl sice mezi prvními, ale v prvním kontrolním bodu pod kopcem na Rané mu průběžné prvenství vyfouknu

Alena Šafaříková s prezencí na check pointu

Stoupání k druhému odletu z Rané

Taktické vyčkání vhodného startovního intervalu

Martin Janošík, který si počkal na termiku a Oblík „otočil“ vzduchem. Počasí pak přálo čím dál víc, a tak ti nejlepší bojovali o to víc ve vzduchu. Ve druhé fázi se po startu z Rané k hranicím šestikilometrové kružnice honil se Standou ve stoupácích ostravský triatlonista Tomáš Matera, který druhým kontrolním bodem proběhnul jako první. Situace se změnila, když v další fázi Standa dokázal z dvanáctikilometrové kružnice vylétnout a ještě se do ní dost hluboko vrátit

a zdolat posledních deset kilometrů pěšky za necelou hodinu! Tomášovi se však ve vzduchu tak nevedlo a přes pokusy o opakovaný start z Oblíku i odjinud mu nezbylo než větší díl závěrečné čtyřicetkilometrové etapy uběhnout po svých. A tak, zatímco Standa Mayer po závěrečném výslapu na Ranou zakončil závod efektním přiletem a „hvězdou“ ve vítězném oblouku za 4 hodiny 48 minut a 50 sekund, Tomáš Matera to zvládnul za 5:41:41 a v cíli si

Peloton závodníků se blíží k OB 1 - Oblíku

